

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sunt qui dicant.

Organ for Haslev Gymnasium.

Nr. 1.

Torsdag den 25. Marts.

1915.

Et Blad, — ja, hvad betyder ikke dette,
hvis virkelig det Blad er af de rette!
Et Blad kan rose, revse og vejlede,
i Slot og Hytte gode Frøkorn sprede,
kan vække Følelse for ædelt, skønt og godt,
kan lære Mennesker at skelne stort fra smaat,
kan drive frem til Daad, der adler Livet,
saa stor er Magten, der er Bladet givet!
Og gør det ikke det, da er det ikke af de rette,
men tro kun roligt, at det hører til de slette.
Men nu et Skoleblad; tør det et saadant Maal sig sætte?
Aah nej, — og dog kan let det gøre lidt af dette;
det gælder blot i det, som overalt i Livet,
at blande Skæmt med Alvor, det er givet.
I Skolebladet lad kun frit sig høre
alt hvad af Spøg og Skæmt, der kan sig røre
paa Skolen, baade naar det sker i Klassen,
og ogsaa hvad der ses paa Legepladsen.
Uskyldig Skæmt kan more og oplive
og megen Daarlighed paa Flugten drive.
Man mangan Pudsighed kan paa en Skole se,
og det gør godt ret hjerteligt deraf at le.
Men ogsaa Alvor trives bør i Bladet.
Saa mangt et Skoleblad er derved blevet skadet,
at det har denne Side glemt af Sagen;
thi dette Blad bør ikke være tænkt for Dagen,
men for at kunne staa i mange Aar
og bringe Bud hver Sommer, Høst og Vaar
om, hvad der rører sig paa Skolens Grund.
Forvalt da Blad det dig betroede Fund!
Lad Skæmt med Alvor blandet udgaa af din Mund!

Ærede Abonnenter!

— o —

Med dette første Nummer har vi i Sinde at fortsætte vore ældre Kammeraters journalistiske Virksomhed. Vi haaber, at Bladet maa blive godt modtaget, og at enhver vil føle det som sin Pligt at bidrage til dets videre Udbredelse. Hvis Bladet skal have Levedygtighed, maa der indleveres Artikler baade fra store og smaa.

Saa vel navngivne som anonyme Artikler modtages; dog maa ingen føle sig krænket over, at deres Artikler eventuelt bliver kasseret, hvis de viser sig at være uden Indhold. Dette bør ingenlunde afskrække, men tvertimod anspore til yderligere Forsøg.

Gerda Bagger. Dagmar Jørgensen.

H. P. Nyborg.

(Referenter).

Ingeborg Davidsen.

(Redaktionssekretær).

Svend Nordentoft.

(Inkassator for hele Skolen).

Arnold Kristensen.

(Ansvarshavende Redaktør).

„Sunt qui dicant“

— o —

Hvad skal Bladet hedde?

Efter en Del Snakken frem og tilbage er Redaktionen kommet til det Resultat at kalde Bladet „Sunt qui dicant“ (Der er dem, der siger —); men da Bladet skal vedblive at have det samme Navn i de kommende Aar, har vi ved nærmere Overvejelse tænkt at lade de yngre Elementer have et Ord med at sige der, og det sker paa følgende Maade: Fra Dags Dato til Ugen efter (begge Dage inclusive) modtager Redaktionen (k u n fra Abonnenterne) skriftlige Forslag om Navn til Bladet. Indsenderen af det Navn, der af Redaktionen bliver vedtaget, vil erholde Bladet gratis til Sommerferien.

Er der flere, der har stemt paa det Navn, vil der af Redaktionens Notarius publicus blive foretaget Lodtrækning.

Grunden til Verdenskrigen.

— o —

Den 28. Juni om Eftermiddagen dirrede alle Telegraftraadene Verden over ved Budskabet om: „Den østrigske Tronfølger og Gemalinde myrdet i Serajevo i Bosnien.“ Mon nogen — uden de faa indviede Statsmænd hos Centralmagterne — den Aften vilde have anet, hvilke uoverskuelige Følger, dette vilde faa. Østrig rørte straks paa sig og beskyldte Serbien for at staa bag ved Mordet; men det officielle Serbien tog straks Afstand fra den Beskyldning, og det i Belgrad udkommende officiose Blad „Samoupravo“ fordømte Attentatet i Serajevo, som en halvvoxsen sindssyg havde begaaet. Folkestemningen gik højt i Wien, og Folk forlangte ganske højkrøstet, at der skulde erklæres Krig imod Serbien. Torsdag den 23. Juli, Kl. 6 Aften, overrakte den østrigske Gesandt Baron von Giesl i Belgrad fra sin Regering et Ultimatum, som skulde besvares senest om 48 Timer. Den serbiske Ministerpræsident Pasitsch afleverede Serbiens Svar til den østrigske Gesandt, og da denne fandt Svaret utilfredsstillende, forlod han med sit Personale straks Belgrad. Den 25. om Aftenen begyndte allerede Reserver at strømme til Wien, inden Svaret fra Serbien forelaa, saa det var aabenbart Mening at gennemføre et lynsnart Angreb paa dette Land, inden dette fik Tid til at træffe tilstrækkelige Modforanstaltninger. Allerede den samme Dags Eftermiddag Kl. 3 paabegyndte Serbien almindelig Mobilisering. Hermed var i Virkeligheden Krigstilstanden mellem de to Lande begyndt. Saaledes er det og kan aldrig være nogen anden Magt, der begyndte denne frygtelige Krig, end Østrig, og det vilde være meget mere end Barnagtighed, hvis nogen rettænkende Mand eller Kvinde vilde synes andet. A.

(Fortsættes.)

Gymnastikopvisningen.

—o—

Fredag den 12. ds. konkurrerede ældste Drengehold med et udvalgt Hold af Drenge fra 2. og 3. Kl. Det var en Præstation, der gjorde saavel begge Holdene som Hr. cand. theol. Ohrt al Ære.

Det gav et festligt Indtryk at se alle de optrædende i hvidt fra Top til Taa, — selv Voldums daarlige Finger havde i den højtidelige Anledning faaet en hvid Fingertut.

De staaende Øvelser udførtes med stor Energi og Akkuratess, navnlig af de store.

Saadanne Smaaating som f. Eks. at H. P. Nyborg ikke kendte Forskel paa højre og venstre tjente blot til at fremhæve de andres Dygtighed.

Særlig maa den elegante Indrykning nævnes, — der var vist ikke to, der fulgtes ad!

Det var en ren Fornøjelse at se „Ketten“s og „Stumpen“s Strækning under Højdespringet. Hugo gjorde her særlig Indtryk paa Publikum ved sin Benspredning.

Spandet og Lemvigh fløj over Snoren som rene Springfyre, skønt det var et meget højt Spring i Forhold til deres ringe Størrelse. — Melvej var heller ikke ueffen!

Store Hold udmærkede sig særlig ved Springene over Hesten. Den gamle tro Træhest paa sine Klodser sank fomelig i Knæ, hver Gang „Braabymanden“ eller „Grosser“ bearbejdede dens Ryg. Højst uventet var „Manses“ elegante Spring efter hans mildest talt nonchalante Tilløb. —

Den mest energiske paa Holdet var unægtelig Voldum! Hans Forspring ligefrem rungede i den gamle Gymnastiksal, medens han saa sig om med et triumferende Smil. — Hvis de unge Gentlemen havde haft et ordentlig Nedspring, vilde Springene næsten have været fulkomne!

Rosinen i Pølseenden var „De smaa“s Smidighedsøvelser. Flere at dem kan uden Tvivl, hvad Dag det skal være, optræde som Akrobater i et Cirkus.

Da Opvisningen var forbi, lød der et bragende Bifald fra Publikum, Lærpersonalet og de optrædendes Klassekammerater. Efter et

Par gribende Taler, begav Gymnasterne sig op paa Gymnasiet for at indtage en lille Forfriskning

Dommerne, Fru. Lambertsen og Hr. Rektor Olsen tilkendte ældste Hold Prisen som Sejrherrerne.

nemo.

Le lendemain d'une fête

eller: Dagen derpaa.

—o—

Sognepræsten inspicerer, Eleverne skælver! Læreren begynder Overhøringen.

„Skrutsch“, en lille, firskaaren Person begynder Oplæsningen og siger med et frejdigt Smil den ene Fejl efter den anden; men selv dette Smil kan ikke formilde Læreren, hvis Ansigt formørkes mere og mere. Den lille Mads hvisker fortroligt til Rasmine, en lang, opløben Tøs med en flatterende Skønhedsplet paa Næsen: „Pas paa, der er Torden i Luften!“

Den næste, populært kaldet „Else Snurretop“, en trivelig lille Pige, kommer op og kan som sædvanlig ikke et Kuk. Præsten gaber!!! Skyen bliver tættere paa Lærerens Pande, indtil Døren pludselig gaar op, og en lille matematisk Firkant sjokker ind (aandelig talt). Det er Svend Bolle. Han gaar ligegyldig hen til Skabet, roder i en Hoben „velordnede“ Bøger, medens den ene efter den anden falder ned „Hvad gør det,“ tænker Svend Bolle, „der ender de vel alle engang.“ „Hvad skal du her?“ brummer Læreren. En utydelig Mumlen naar hans Øre. „Tror du, man saadan kæn komme i min Time og forstyrre Undervisningen!“ Sagte Mumlen til venstre. „Læg de Bøger og forsvind. Bøgerne kan du hente efter Timen!“ Bolle bliver flad (saa underligt det end lyder) og forlader, om end ikke lydløst saa dog temmelig sagtmodig, Lokalet. Undervisningen fortsættes. „Der er Grøde i Luften,“ erklærer en lang, fjantet Fyr. (Han har nemlig Grødomslag paa Næsen) „Stir i din Bøg,“ lyder det, og det velfriserede Hovede

forsvinder bag Bogen. Timen slutter, alle farer op, men sætter sig med en vis Fart, da Lærerens Blik farer mørkt om i Klassen; Præsten tør ikke møde det. og lister ud

„Saa maa I rejse jer.“ — — —

Vinter.

—o—

Vi har kun haft èt virkeligt Sneslagsmaal i Vinter, og det var da hele Skolen for et Par Maaneder siden drog i Skoven. Generalerne, Ohrt og Sønderlund, ledede Drengenes Kampe, dog ikke saa godt, som man kunde have ventet det, for de førte deres Tropper uden at tænke paa Mandefaldet. Det var uhyre, især naar Hr. General Ohrt tog Offensiven. Det var grusomt at se, blodige Hænder, blaa Øjne, ophovnede Næser, flængede Huer, ja, jeg tør ikke beskrive det nøjere, for jeg vil nødigt være Skyld i at „Feminæ“ skal blive „daalige“. Generalløjtnant Spang var meget ivrig; han kastede sine Haandgranater med „Tju og Bang“ saa det susede i Luften, uden at han dog ramte med mathematisk Nøjagtighed Hans Bestræbelser for at faa Jernkorset var mægtige, men de mislykkedes desværre. Oberstløjtnant Olsen, der uafbrudt færdedes mellem Øst- og Vestfronten (Pige- og Drengeholdene) med sin Søn, Løjtnant i Reserven, havde et mærkværdigt stort og højt Overblik, og han indlagde sig især Fortjeneste ved at mægle Fred mellem de stridende Parter, en Fred, der blev billiget af alle, idet Gymnasiets Parti selvfølgelig sejrede under General Sønderlund.

Skal der nævnes nogen, der særlig fortjener Ros, maa Langeland nævnes paa Grund af den Hurtighed, hvormed han førte Arrièrgarden, det maa man sige, han er en Mester i; men hans Valgsprog er jo ogsaa: „Jeg er ikke bange for at stikke af, naar det gælder.“

Furien.

Har De hørt —

at 3. Ml. fik 14 Anmærkninger i sidste Uge? De har slaaet Rekorden!

— — —

at en Hæk er til at gaa udenom og ikke til at krybe igennem, da man ellers let kan komme til „at hænge kronisk paa'en!“

— — —

at en Pige i 1. M. V. og en Dreng i 1. M. Ø. har faaet 6,00?

— — —

at Hr. Ohrts Frokost forleden gik i den gale Hals — hvilken vides ikke.

— — —

at Philip har meldt sig ud af „Nordisk Filmskompagni“.

— — —

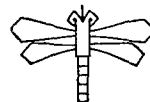
at der i 1. G. forleden blev anbragt et Par smukke Blomsterglas til Klassens Forskønnelse. — Nu mangler vi blot Lænestolene!

Af en Stil.

—o—

— — Dernæst tager jeg til Horsens, hvor jeg gør et Sidespring ud i Kattegattet til Endelave, her er jeg nemlig født, saa det kan jo være rart at faa opfrisket gamle Minder —

Trykt i

Haslev Bogtrykkeri. — C. Bagger.